

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

VI. Pobožnost.

1.

dor mora dovršiti važno delo, rad povpraša, kako so drugi ravnali, kadar so imeli isto opravilo. Na lestvici proti nebesom imamo pa nepregledno množico kaŝipotov; to so svetniki in svetnice v nebesih. Vsi ti pa so se odlikovali zlasti v pobožnosti. O svetem Alojziju vemo, kako goreče je molil že v otročjih letih. Ko je dopolnil komaj šest let, je že večkrat cele ure dolgo molil. Kakor gredó otroci radi igrat, tako rad je šel sv. Alojzij molit. Skrbno pa se je tudi varoval vsakega greha. Ravno tako je ravnala sveta

Magdalena Paciška. Velikokrat je zapustila svoje tovarišice ter šla v kak kotichek, da bi je nihče ne motil v molitvi.

Kako pa je s teboj v tej reči? — Veš, da je molitev jedna najsvetejših in najimenitnejših dolžnosti naše svete vere in najlepši dokaz odkritosrčne pobožnosti. Prava pobožnost pa je začetek vseh drugih čednosti. V resnici pobožen je tisti, kateri srčno želi Boga častiti, ubogati in natanko izpolnjevati njegove zapovedi. Hvala Bogu, da je toliko dobrih otrok prešinjenih pravega spoštovanja do Boga in vnetih v goreči ljubezni do njega! V veselju svoje mladosti in nedolžnosti služijo Bogu in samo po tem hrepené, da bi bili Bogu všeč, ničesar pa se bolj ne bojé, kakor da bi Boga razžalili.

2. Oglejmo si dnevni red pobožnega otroka. S prvimi svojimi mislimi, s prvimi besedami pozdravi jutraj Boga. Jutranjo molitev opravi klečé. Kadar ima le priliko, gre k sv. maši. V duhu si predstavlja, da gre na goro Kalvarijo, da je ondi pričujoč pri najsvetejši daritvi. Nikdar ne pozabi, da je cerkev bivališče Kralja vseh kraljev. S pobožno jutranjo molitvijo in z daritvijo sv. maše si otrok zagotovi obilnega blagoslova za delo vsega dneva. Učenje in delo mu bo šlo gladko od rok, ker se zgodaj nauči vse delati v čast božjo; zato mej delom večkrat ponovi dobri namen. Pri poštenu igri in nedolžnem razveseljevanju je tak otrok najbolj vesel, ker mu vest nikdar ne očita nič slabega. Ker dobro vé, da mu Bog ukazuje po svojih namestnikih, zato se spoštljivo obnaša do njih doma in v šoli, tako da je v veselje in čast starišem in učiteljem. Zvečer pa nekoliko premisli, kako je preživel dan, šteje svoje napake pa tudi svoje zmage nad napakami, moli klečé večerno molitev, pozdravi še zadnjič za ta dan Jezusa in Marijo in mirno zaspi v rokah svojega dobrega angelja varuha.

Kakor za posamezen dan, ima pobožen otrok tudi določene molitve na teden in na mesec. Posebno časti presveto Srce Jezusovo in preblazeno Devico Marijo. Noben dan ne mine, da bi je večkrat ne počastil. S svetim Berhmansom pogosto govori: „Vedno si bom prizadeval, da bom prav prisrčno ljubil in častil Marijo. svojo predobro mater.“ Goreče se priporoča tudi svetemu Jožefu in svojemu angelju varuhu.

Srečen je tak otrok, ki išče svoje veselje v tem, da zvesto služi Bogu. V njegovi duši kraljuje Jezus deleč mu dragocene milosti.

3. Tak otrok je bila *Terezija*, hči nekega uradnika na Dunaju. Imela je še štiri sestre, dve starejši in dve mlajši in prav dobro mater. Vsi skupaj so zjutraj, pred jedjo in po jedi, in zvečer klečé in glasno molili, ravno tako tudi o petkih, ko je zvonilo v čast Jezusove smrti. Pri taki odgoji in takem lepem zgledu pobožne matere je Terezija že v prvi mladosti kazala pravo ljubezen do Boga, do starišev in do bližnjega. Vsak petek zvečer so brali mati nekoliko o bridkem trpljenju in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa; Terezija je v tej priliki tako jokala, da so oče mater opominjali, naj z branjem prenehajo, Terezija pa pravi: „Prosim vas, ljuba mati, le še berite. Tako rada slišim o ljubem Bogu, ali hudo mi je, da je moral Jezus toliko trpeti, in moram jokati. Prosim vas, ljuba mati, le dalje berite, premagovala se bom in ne bom več jokala.“ Potem je skrivala obraz, da bi ne slišali njenega joka. Večkrat je vprašala: „Ali je danes petek? — Pa je že tako dolgo od zadnjega petka!“ Zelo je želela zopet slišati branje o Jezusovem trpljenju.

V očetovi bolezni je sedela Terezija na stoličku zraven postelje bolnega očeta in ves dan ni šla od njih; še celo najbolj grenka zdravila, ki jih je očetu dajala, je okušala, rekoč: „Le vzemite, oče, da bodete poprej zdravi.“

Ubogim, ki so prišli prosit miloščine, je vselej sama delila darove, in kadar mati niso imeli drobiža, je deklica prosila kruha, da ga je podarila revežem.

Sedaj je Terezija soproga vrlega pobožnega moža. Bogu služi vedno zvesto; jednako gorečnost, kakor v mladosti, ima do molitve in jednako dobro srce do ubožcev.

Al. Stroj.

Moji znanci.

(Spisal *G. Flori.*)

III.

Koliko kričanja in hrupa, koliko strahu in groze je bilo danes v naši vasici. Vse je bilo razburjeno; nijednega vaščana nisi mogel najti mirnega, vse je bilo po koncu. Pa čemu vse to, zakaj se je danes naša vasica tako silno razburkala? Navadno je bilo vse tako tiho in mirno, skoro ni bilo čuti nobenega glasu; ako je kje zapel petelin ali zajokal otrok, to je bilo vse. Pri nas niti pasjega lajanja ni nikdar čuti, ker ni psov; čemu naj bi jih tudi imeli, saj nimajo ničesar stražiti pred tatovi: naša vasica je namreč revna, silno revna. A danes takšen hrup! Ne vem, kako bi dostojno opisal vse, kar se je danes prigodilo; in vse to, znate li, kdo je vse to povzročil? Nihče drugi, nego Mihčev Francek, oni mali, blede, bosonogi in gologlavi deček, ki je imel komaj sedem let. Po navadi se ni nikdo zanj brigal; kdo bi se tudi zmenil za to otroče, ki je bilo vedno tako mirno, pohlevno in boječe. Saj se je komaj upal pokazati se ljudem, nikamor ni zahajal, niti v otročjo družčino ne; vedno je čepel doma v bajti pri stari materi in gledal skozi okno na vas, gledal otroke, ki so se igrali, in vaščane, ki so prihajali mimo. Ako se je kdo ozrl proti njemu, je hitro izginil iz okna in se skril za peč ali kam drugam. Vidite, takšen je bil ta Francek.

A kljub temu, da se je tako izogibal vasi in družčine, so ga vendar precej dobro poznali. Imel je namreč to posebnost, da je silno ljubil in rad poslušal zvonjenje. Vselej, kadar je bila maša v naši podružni cerkvi, so ga videli vaščani celo uro poprej, predno se je pričelo sveto opravilo, leteti skozi vas k cerkvi. Tam se je ustavil za zidom in potrpežljivo pričakoval cerkovnika, kdaj bo došel, da pozvoni k maši. Potem se je pa odmaknil od zida, uprl oči v zvonik, poslušal in se naslajal z glasovi zvonov. Čudno in silovito moč so imeli zvonovi do njegovega srca. Kot zamaknjen je

obstal in poslušal, ko so se oglasili zvonovi. Ob takih prilikah se ga je polastila silna slast, in občutil je močno hrepenenje, da bi postal sam cerkovnik, da bi zvonil in zvonil, ter bi vse odmevalo od čistih glasov, da bi splezal prav tje gori k zvonovom v zvonik, da si jih ogleda in od blizu nasluša njihovega srebrnočistega zvonjenja. Včasih se je že hotel približati cerkovniku, onemu staremu, kruljavemu, a prirojeni strah mu je branil izpolniti to namero.

In na ta način je opozoril vaščane nase; najprej se jim je čudno dozdevalo, kaj da stoji vedno mej zvonjenjem kot kamenit kip pred cerkvijo, dokler niso slednjič izvedeli za vzrok.

Tudi midva sva bila dobra znanca; stregel sem tedaj pri sveti maši in pomagal včasih cerkovniku zvoniti; večkrat sem opazil, kako me Francek od strani opazuje in z očesom spremlja pri mojem strežniškem opravilu. Nekoč sem ga zalotil samega v prazni cerkvi; hodil je okolo altarja, ogledaval mali zvonček, ga malo privzdignil, zazvončkal in tedaj se mu je obraz zasvetil od radosti.

„Kaj počneš tu sam, Francek?“

Šele sedaj me je opazil in se prestrašeno ozrl name. Gledal me je s svojimi velikimi očmi in v strahu pričakoval, kaj bode.

„Bi se li rad naučil pri sveti maši streči?“

Potrdil mi je z glavo in se ozrl proti altarju, pred katerim je gorela v temnordeči svetilki večna luč.

„Ali znaš čitati?“

Odmajal je z glavo, in obraz se mu je bolešno zategnil.

„No, vidiš; pa kako se bodeš naučil, ako ne znaš niti čitati!“

„Naučil se bom“, je izgovoril tiho, kot bi se bal lastnega glasu.

„Hočeš li, da te jaz naučim?“

„O, rad.“

„Torej pridi jutri po kosilu na naš vrt! Hočeš?“

„O, rad.“

In res, drugi dan sva se sestala na našem vrtu in pričela z poukom. Najprej sva pričela s čitanjem in

čudovito hitro nama je šlo to izpod rok. Pazil je na vsako mojo besedo, zapomnil si vsako črko in čez mesec dni je znal čitati. To me je napolnilo z veseljem, ko sem videl, kako goreče se uči in kako brzo napreduje. Sestajala sva se pod našo veliko hruško v senci, ležala na mehki travi in gledala pred-se v knjigo. Krasno se mi je zdelo to poučevanje, ne vem, ali zaradi tega, ker sem imel tako marljivega učenca, ali vsled te divne narave, katera naju je obdajala. Nad nama se je košatila mogočna hruška, zeleno vejevje se je pripogibalo v lahnem vetriču, in mej listjem se je rumenil plod. Solnce je trepetalo po vejah, se poigravalo po listju, in vroči žarki so se razlivali povsod na okolo, po zemlji, po strehah in se odbijali ob belem zidovju. Okolu naju je bilo vse v cvetju in zelenju, pod nama sočna trava, nad nama višnjevi nebesni svod. To je bilo krasno!

Ko je znal popolnoma čitati, sem prinesel s seboj mašno knjižico, in tu na koncu je bil pouk, kako se pri sveti maši streže. In pričela sva:

Introibo ad altare Dei.

Ad Deum, qui laetificat juventutem meam.

Nekako čudno so zveneli prvi zvoki latinskih besed iz Franckovih ust, Ta mali dečko bledega obraza, drobne postavice pa se je učil in ponavljal one svete besede, katere se izgovarjajo pred Najsvetejšim, pred obličjem Boga samega. Ako kdaj, takrat je Bog gotovo z dopadenjem gledal naju iz nebeških višav, ko se je to njegovo bitje pripravljalo za službo njemu v čast.

In solnce je sijalo, a meni se je zdelo, da mi pri-naša na svojih svetlih žarkih blagoslov iz nebes; vse se je utrinjalo v solnčni svetlobi, in ves svet se je kopal v zlatem sijaju, a midva sva ponavljala:

Sursum corda!

V kratkem se je Francek naučil vsega, in ko je bila prihodnjič maša v naši cerkvi sv. Andreja, sem ga peljal s seboj v zakristijo, da se poskusi prvič v tej angeljski službi.

„Ali Francek, zakaj si tako bled, zakaj tako trepečeš? Se ti li napolnjuje srce s strahom in trepetom, ko stopiš prvič pred sveti altar, da strežeš Božjemu

namestniku? Ne boj se, bodi srčen in vesel, saj Bog je prijatelj nedolžnih otrok.“

Toda moj Francek se je stisnil v kot, in bled kot zid je gledal v me in duhovnega gospoda, ki mu je smehljaje se govoril na srce in ga bodril k večji srčnosti. Ni ga bilo mogoče pregovoriti, in moral sem vzeti sam mašno knjigo in oditi z gospodom pred altar.

Toda, mislite li, da sem drugipot potem zopet jaz „ministriral?“ O ne, drugipot se je pa obnesel Francek; lepo mu je pristojala živordeča in snežno bela strežniška oprava, ko je moško in ponosno nesel z zlatom obrobjeno, težko mašno knjigo pred altar, da so se ljudje po cerkvi začudeno spogledavali in drezali drug drugega s komolci. Franckova stara mati pa se je celo jokala od samega veselja. In zakaj bi se ne? Francek je tako lepo vršil svoj posel, da sem se mu še jaz čudil, in zvončkal je z zvončkom še skoro lepše kot jaz. A to ni mala stvar, zakaj v zvončkanju sem jaz pravi umetnik. A Francek se je naučil od mene, zato je pa tudi znal!

(Konec prih.)

O b l a č e k.

Tam pod nebom jasnim
Bel obláček gre ...
S tabo, oj obláček,
Hoče mi srce.
Kam me nosi želja,
Tega sam ne vem;
Kamor greš, obláček,
S tabo tja naj grem.

Srečen bodem plaval,
Koder hodiš ti,
Gledal bodem polje,
Cerkve in vasi,
Svet iz visočine
Zrl pogled bo moj,
Oj, obláček beli,
Vzemi me s seboj!

Oh, obláček plava,
Dalje brez mirú;
Oh, zakaj ne sliši
Mojega glasú?
Ptičke, ve zletite
Tjakaj brž za njim,
Glasno mu recite,
Da si ž njim želim!

Spominek prvega sv. obhajila.

Ta mesec, zlasti v praznik sv. Alojzija, je v mnogih krajih prvo sv. obhajilo. Ako si ti, mali čitatelj, tudi tako srečen, da hrepeneč pričakuješ letos onega slovesnega dné, najveselejšega in najsrečnejšega v življenju, moram ti častitati k tej nedopovedno veliki časti in sreči. Ne bom te tu opominjal, kako lepo in skrbno se moraš pripraviti za to presveto opravilo, ker to so že pač storili in še nadaljujejo tvoj preskrbni gospod katehet. Jaz te le samo opomnim, kako si dan prvega sv. obhajila trdno vtisni v spomin, da ga nikdar več ne pozabiš do zadnjega zdihljeja, ter se zvesto trudi, da ves čas svojega življenja ohraniš ono lepoto čistega srca, katero si imel srečni dan svojega prvega svetega obhajila. Ta blaženi spomin naj te vsikdar obvaruje grešnih zmot. Ta blaženi spomin naj te pa tudi vedno priganja k pobožnosti in bogoljubnemu življenju.

Čuj, kako je nekega mladeniča spominek prvega sv. obhajila rešil dušne nesreče.

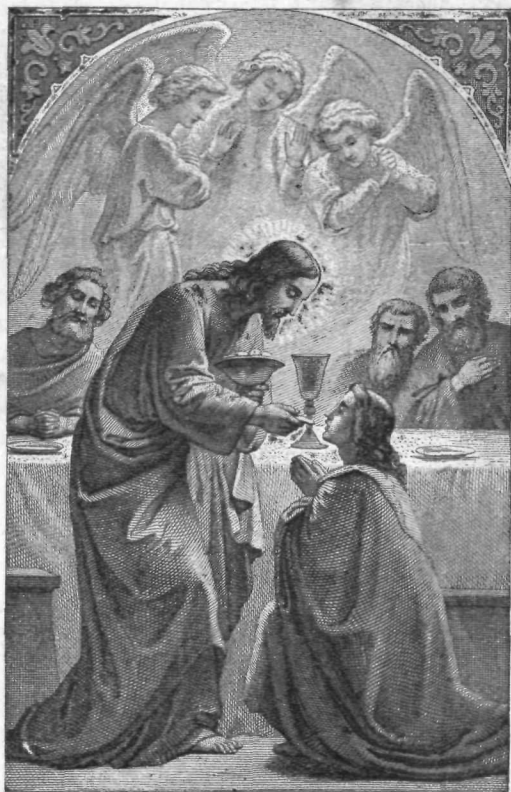
Ivan, sin dobrih in imovitih starišev, je bil prav dobro opravil prvo sv. obhajilo. Vestno je izpolnjeval vse, kar so katehet naročali za vredno pripravljanje. Neizrečno srečnega in veselega se je čutil po sv. obhajilu. Delal je najkrepkejše sklepe za lepo življenje ter si jih tudi zapisal. Da bi jih pa tudi zvesto izpolnjeval, si je določil potrebnih pomočkov, posebno pa to, da bode večji spominek prvega sv. obhajila dejal v okvir in ga obesil doma na odličnem kraju, manjšega pa bode dejal v molitvenik, da bi tako nikdar ne pozabil svojih dobrih sklepov prvega sv. obhajila.

Bilo je kakih sedem let pozneje. Več mladeničev je v nedeljo po večernicah stalo pred neko krčmo tam ob koncu vasi. Jeden izmej njih — naš Ivan, sedaj že čvrst in krepak mladenič, pravi svojim tovarišem:

„Jaz grem domov.“

„A, kaj še“, mu reče bližnji tovariš, „Ivan, danes ostaneš pri nas. Boš videl, kako se znamo veseliti. Krčmar je najel godbo; vso noč bomo rajali.“

„Nikakor ne!“ odgovori Ivan, „še nikoli nisem po Marijinem zvonjenju ostal zunaj doma in še nobenkrat nisem bil v krčmi.“

„Pa bodi danes prvokrat“, zavpije drugi; „saj nisi več otrok; se li hočeš vedno držati matere za krilo?“

In tako ga začnó obdelovati še drugi, da se jim končno res udá in težkega srca in počasnih korakov stopa za njimi — v krčmo prvikrat. Ves zbegan seže v žep. Menda se je hotel prepričati, ima-li kaj denarja pri sebi. Kar začuti molitveno knjižico. Molitvena knjižica pa ga spomni takoj spominka prvega sv. obhajila — in kakor bi ga kdo z nožem sunil, tako ga zaboli srce in notranji glas mu zakliče: „Ivan, ali hočeš res nezvest postati svojemu Zveličarju?“ Odločno odgovori vrli mladenič: „Ne, nikdar ne!“ in takoj popusti zapeljivo družino ter urnih korakov gre naravnost proti domu. Res, da se čuje divje krohotanje in zasmehovanje za njim, a ne zmeni se nič, vesel, da se je premagal.

Ivan je mej svojci zadovoljno preživel nedeljski večer, z mirno vestjo šel spat in sladko počival vso noč. Njegovi tovariši pa so noreli in Boga žalili ter se še končno stepli, da je kri tekla. Nekaj so jih celo orožniki v ječo odvedli. O, kako je bil vesel Ivan, ko je izvedel o svojih tovariših to žalostno in sramotno novico. Še bolj je zatrdil svoje krepke sklepe. Ostal je izvrsten mladenič in je sedaj izvrsten gospodar. Spominek prvega sv. obhajila pa čisla bolj, kot vse drugo premoženje.

„Internus“.

Vsak me, deca, lahko sliši . . .

Vsak me, deca, lahko sliši,
To imamo mi pri hiši:
Psička, vestnega čuvarja.
Mucka, mišim go-podarja;
In telička, dlakosivca,
Čadi naši nagajivca!
Sem in tja teliček teka,
Klaje noče, hoče mleka!
Ko teliček pride bliže,
Čada mucka in ga liže:

Mehkogobček noče klaje,
Pa mu Čada mleko daje!
A teličku se prileže,
Če kdo časih ga odveže:
Takrat prost po dvoru skače,
A za njim se plazi mače:
A za mucko laja psiček:
Muc vesel je, pes, teliček!

Vneslav.

Pomladni spomini.

(Nabral *Angelar Zdénčan.*)

III.

N zadregi sem, kaj bi vam napisal, mladi prijateljčki, da bi me poslušali radi in s pridom. Saj je bila pomlad že opeta in opisana velikokrat, zlasti v mladinskih spisih; in različni spomini mi silijo v glavo iz one lepe, cvetne dôbe, da sam ne vem, katerega bi si izbral ...

A pač! O pravem času mi je še prišlo na misel. Kaj, ko bi katero rekel o tobaku? Vi se spogledujete, zmajujete z glavicami, kaki deklici že morda slabo prihaja, češ, kaj tacega pa še ne: o tobaku nam še ni nihče pridigal. In ravno zato, ker se je še doslej tako malo govorilo o tej nesrečni navadi, ki se razširja tudi med mladino, se mi zdi potrebno izpregovoriti. Sicer ne bo to pomladen (prijeten) spomin, a bolje je, da se prej pové kot kesnò.

Precej let je že, odkar se je razpasla ta zlá navada med mestno mladino in zadnja leta se širi tudi med kmetsko mladež. Vzroka dovolj, da se mladina resno posvari.

Vi ne poznate Mlakarjevega Štefana? Seveda ga ne, saj je že dolgo, kar je slekel šolske hlače, odložil pastirsko palico, in vrgel v kót abecednik, računico in tablico. Vi ga torej ne morete poznati, ali jaz ga poznam dobro in rad ga imam in zveselim se, kadar ga vidim. Saj je dober in priden ta Mlakarjev Štefan, in vem, da bi se kmalu spoprijateljili. Za vse ga imam rad, samo za nekaj ne ker me je navadil kajenja. Ali ne zgrozite se! Kakor hitro sem se navadil, tako hitro sem se tudi odvadil in samo jedna nesreča me je izmodrila. Dovolite, da jo vam povem.

Mlakarjev (jaz sem mu rekel Štefnač, in nič ni bil hud tega imena) je znal že prej dobro kaditi, ko se še meni sanjalo ni o tobaku. In žal, stara navada je železna srajca, še sedaj kadi, in marsikak goldinar je že poromal v teh letih iz njegovega žepa v „opaldo“.

S. Gregorčičeva knjižnica Ljubljana.

Tudi meni se je vedno posebno imenitno zdelo, ko sem gledal ob nedeljah fante pred cerkvijo, ki so si zažigali kratke in dolge smodke. Svalčic (cigaret) pa takrat še ni bilo v naših krajih. Ej, sem si mislil, kdaj bo tisti srečni čas, da si bom smel jaz zažgati tako-le kot ti fantje ...!

Ker si nisem smel tega dozdevnega razkošja privoščiti očitno, sem to poskušal na skrivaj. In veste, kaj sem kadil? Vem, da ne uganete, če vam tudi obljubim pet „Vrtcev“ zastonj. Listje ... ne? Pa kakšno...? Leskovo listje, prav pravo leščevino. Štefan jo je kadil že par let pred menoj, ker je bil nekako za toliko starejši. Ker sva blizu skupaj pasla, sva se sešla večkrat in tudi večkrat kurila. In on je po navadi kadil, kadar sva imela ogenj.

„Pa še meni naredi jedno!“ mu rečem nekega dne. Pogleda me s svojimi malimi očmi, raztegne usta v dobrovoljen smehljaj in vpraša: „Ali boš?“

„Bi“, odvrnem. In prvi padec je bil storjen. — Oni pa gre k bližnji leski, natrga nekaj širokih, lepih listov, katere dene potem na žrjavico, da so tako zveneli in se osušili, da so se dali radi zdrobiti. Te je zdrobil in drobce — naš tobak — zavil v svež leskov list: in smodka je bila gotova. S kakim veseljem sem jo kadil, ne pomnim več, a gotovo je bila velika radost zame kaditi neukusno, leščevo smodko ...

Kadarkoli se domislim na to prvo kajenje, me posili smeh, in prav od srca se smejem otroškim neumnostim.

Ali kmalu bi ne bila zame več to otroška neumnost, ampak resna nesreča. Ko sem namreč okusil dehtečo smodko, sem moral potlej vsaki dan kaditi. In „Štefnač“ se je prav veselil mojega napredka. Napredoval sem pa v resnici, da sem se navadil kmalu tudi sam delati in pridelovati tobak. Ali Štefana nisem mogel tako kmalu doseči. On je imel tudi lepo porcelanasto pipico, kakoršne jaz nisem premogel. Pa glej je sreče! Ko sem jedenkrat brskal po omarici doma, sem našel med starimi žreblji — oh — majhno, lepo pipico. Kdo je bil srečnejši od mene? Nihče na svetu. Sedaj se ne bo več baharil Stefan s svojo pipico, saj jo bom jaz tudi imel.

Slovesen dan je bil, ko sva prvič oba iz pipic kadila. Slovesen, žalosten, pa tudi koristen. Zgodilo se je pa tako-le:

Doma niso še nič vedeli o mojih najnovejših pridobitvah na polju izkušnje in učenosti. Niso še vedeli, da sem postal tako učen, da znam kaditi. In čudno, nič se nisem bahal, kaj že vse znam, ampak lepo tiho sem bil in skrivaj kadil. Tudi gospodu učitelju še nisva nič povedala, kaj vse znava. Morda se nama ni zdelo prav varno. Ali nesreča — ali sreča — je hotela, da se je najina učenost razglasila tudi med druge.

Bil je lep majnikov dan.

Zgodaj v jutro pride k meni Štefan in mi tako skrivnostno pomiga, da sem precej znal, da ima nekaj posebnega. Napraviva se v šolo, do katere sva imela precej daleč. Pozabila nisva i svojih pipic, kakor bi bili bolj potrebni kot abecednik. Zunaj vasi pa začne Štefan:

„Glej, pravi tobak! Danes ga bova vsak jedno pipico.“ Zasvetil se mi je sreče obraz, ko sem zagledal pravcati tobak. Ne maram preiskovati, kje ga je dobil, da mi ne bo očital, da opravljam ali celo obrekujem. Tobak je bil tu, in nabasala sva si ga in kadila veselo in spuščala velike dimove kolobarje v jutranji zrak. Ko sva tako brezskrbno kadila, nisva zapazila ženske, ki je šla za nama. Bila je stara Ograjerica. Naju je pa precej nekaj tako čudno zbadlo pri srcu, in precej sva slutila, da ne bo dobro. In res ni bilo. Hujši oblaki nesreče so se zbirali nad nama, kakor so bili prejšnji, katere sva spuščala v zrak. Lahko bi se bila tolažila s preprosto pesmico:

Lisica, lisjak
Sta pila tobak,
Tobaka ni b'lo,
Sta pila vodo.

Tudi nama se je obetala voda — solzé iz očíj. Stara je bila Ograjerica, vendar je imela hitre noge in gladko govorico. Ko sva došla potrta v šolo, je gospod učitelj že vse vedel. Kako nama je utripalo burno srce, ko sva morala izložiti vse stvari iz svojih žepov. Rdeč pipec, nekaj rjavih peres, dva krajcarja,

pet gumbov in nekaj vrvic sva spravila na klop pred radovednim učiteljem. A gospod je le še dalje v naju silil. In naposled sta zagledali beli dan najini pipici. Poslednjikrat sva oči uprla v svoji prijateljici . . . in izginili sta nama v širokem učiteljevem žepu. To je bila moja prva in zadnja pipa.

Učitelj nam je pa še ostro govoril, karal, svaril in prosil, naj se varujemo tega strupa. In zdi se, da je pomagalo. Odtlej nisem nikdar več kadil. Žal, da je Štefan še, kakor sem že omenil. Vsi se nikoli ne poboljšajo. In če bo polovici mojih mladih čitateljev, ki so morda že udani tej strasti, pomogel moj spis, bom zadovoljen. Za drugo polovico nepoboljšljivcev bom pa drugo leto nadaljeval. Dótlej pa večkrat premislite, da je tobak strupena rastlina, in da je zapoved: ne ubijaj, ne sebe, ne bližnjega — božja zapoved.

Samoglasniki.

A, a, a!
V nebesih sem doma.
Tam pri Jezusu, Mariji,
Vseh svetnikov domačiji.
A, a, a!
V nebesih sem doma!

E, e, e!
Na kvišku le srce!
Tamkaj minejo bridkosti,
Tamkaj vir je vse sladkosti.
E, e, e!
Na kvišku le srce!

I, i, i!
Kako me veseli!
Tam bom našel sestre, brate,
Videl angeljčke krilate.
I, i, i!
Kako me veseli!

O, o, o!
Kako bo to lepo!
Božje gledati obličje,
Nedosežno lepotičje.
O, o, o!
Kako bo to lepo!

U, u, u!
Bodi čast Bogu!
Ki nas za nebesa vstvaril
In jih vrednim bo podaril.
U, u, u!
Bodi čast Bogu!

Radoslav.

40. Ptica v kletki.

*Allegretto.**P. Angelik Hribar.*

1. Ptič-ka v ptič ni - ci ve - se - la Po - je in slad-
2. Kar je do - bre - ga u - ži - va, Kar že - li, se
3. Tu se ni ji tre - ba ba - ti Sov in ma - ček
4. To pa tu - di vé in ču - ti. Lah - ko po - je

1. ko drob - ni; Kaj ve - se - lo bi ne pe - la,
2. da ji vse; Dvakrat v dan vo - de do - bi - va,
3. in na - stav; Ne stra - da - ti, zmr - zo - va - ti,
4. brez skr - bi; Zob - lje, gla - di si pe - ru - ti,

1. Ker se do - bro	ji go - di!	Ker se dobro
2. Da se koplje	in pi - jé.	Da se kop - lje
3. Tu ni kri - žev	in te - žav.	Tu ni kri - žev
4. Pi - je, po - je:	ti - ri - li!	Pi - je, po - je:

1. ji go - di!
2. in pi - jé.
3. in te - žav.
4. ti - ri - li!

Jož. Stritar.

Kratkočasnica.

Dedek rekó mlademu dijaku: „Le pridno se uči, Janezek; če boš duhoven, gotovo še doživim to veselje, da mi boš govoril na grobu.“

J. Kovec.

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

S „č“ jo marsikdo ima
Rad, če je do vrha polna;
S „k“ jo vsak otrok pozna,
Jed, ki zmir mu je povoljna;

Z „m“ daritev sveta je,
Ki Gospodu se daruje;
S „p“ pa le, če dobra je,
Se živina je raduje.

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavice v 5. številki:

Celovec — lovec

Prav so uganili: Levec Leon, prvošol.; Tavčar Sinka, Korenčan Francka, Lavrenčič Rezka, Okoren Mar., Kappus Franica, Likar Pavlica, Veber Fanika, Gartner Micica, Kuralt Anica, gojenke č. gg. uršulink v Ljubljani; Korenčan Tonči, Ivanica, Mici, učenke na Vrhniki; Mlinar Ant., prvošolec, Šlamberger Anton, gimnazijec, Nuša in Inka, učenki v Kranju; Einspieler Lambert, dij. v Novem mestu (hvala za voščilo!); Reich Alojzij, Vršič Vekoslav, Bratina Jožef, realčani v Ljutomeru (hvala za prijazno voščilo!); Potočnik Mih., odv. uradnik, Kocbek V., organist, Potočnik Peter in Leop., učenca v Gornji Radgoni; Vrabl Ivan in Konrad, učenca v Središču; Bauer Jožef, dijak v Novem mestu; Dežela Frid., učenec V. razreda v Idriji; Kunst Micica, učenka III. razr. na Polzeli; Trafenik Hedviga, nadučit. hči pri sv. Florijanu pri Rogatcu; Cerkovnik Dominika in Rom Amal., učenki II. razr. v Celju; učenki in učenke III. r. v Planini; Lebar Anica na Brdu pri Lukovici; Staré Vladimir, učen. na c. kr. vladnici, Merala Angela, učenka I. razr. mešč. šole pri gg. uršulinkah, Merala Zofija, učenka v Ljubljani; Ozebek Makso, učenec IV. razr., Jelovšek Mimica in Emica, gojenke v uršulinskem samostanu v Škofjiloki; Deleja Cirila, učenka III. r. v Rečici; Kocmut Maksimilijan pri sv. Urbanu blizu Ptuja; Kaliger Eleonora, Hedvika, Justina in Mimica, nadučit. hčerke v Sv. Križu pri Kostanjevici; Kaliger Emilija, učenka IV. razreda v Krškem; Dostal Adolf in Pavel, učenca v Ljubljani; Gregorc Fr., Medved Ant., učenca v Novem mestu; Vakaj M. pri sv. Ani v Slov. gorici; Baš Otokar, drugošolec v Celju; Novakov Stanko v Senožečah; Štrifot Niko, učenec III. razr. v Kranju; Kočever Ivek, učenec v Središču; Kržan Fr. in Pavel, učen. v Ljubljani; Kalin Ivanka v Kostanjevici; de Gleria Dragica, Peternel Franica, Gostiša Mici in Lojzika, Hrovat Mici, Ravhekar Rezika, Turnšek Mici, učenke uršulin. samostana v Škofji Loki; Rihterski Vekoslav, četrtošolec v Ljubljani (v I. tečaju „Angelička“ najdefe); Ličan Zorka, učenka IV. r. v Hlirski Bistrici; Staré Bruno, dijak v Ljubljani; Schweiger Janko, učenec III. r. v Črnomlju; Rosina Joško in Mira, učenca III. razreda v Novem mestu; Ipavec Rafael, Hanser Josip in Perko Leon, učenca V. razr. v Idriji; Drogenik Trezika, Simonc Fr., Vehovar Micica, Kovačič Janko, Peperko Amaliya, učenki II. razr. v Pristavi; Hafner Miroslava v Ljubljani; Kržanič Fr. in Marija pri sv. Križu blizu Ljutomeru; Fatur Ivan in Slavko, učenca na Bakeku; Grosslercher Mila, Januš Agica, Oberwalter Pepca, Bergant Pavlica, Drobnič Nina, učenke I. razreda mešč. šole pri č. gg. uršulinkah v Ljubljani; Polak Mici, učenka IV. razr. in Polak Vida, učenka III. razreda v Kranju; Ježovnik Cirila in Slavika, učenki v Velenju; Tavžes Mici, Kogej Poldi in Poljanšek Ivanka, učenke V. razreda v Idriji; Ivanuša Matija, Novak Jurij, Kuharič Kata, Keček Marijana, Lesničar Mar., Štiber Mar., Šef Jozefina, Podgorelec Mar. (Humska), Žibret Anica ml. in st., Zadavec Mar., učenki na Humu pri Ormožu.